

Arrest

nr. 230 400 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AKHAYAT
Defacqstraat 78/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gelet op de beschikking van 18 november 2019 waarbij de beschikking van 2 oktober 2019 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 22 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat N. AKHAYAT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient op 30 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) op 9 mei 2019, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en, tijdens een gedeelte van het hoor, in aanwezigheid van haar advocaat.

Op 26 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 23 april 1992 in Nasriyah. U bent een sjiitische moslima van Arabische origine. In het jaar 2003 verhuisden u en uw familie naar Bagdad, waar jullie in Al Adamiyah gingen wonen. Omdat jullie als sjiieten in een soennitische wijk woonden, werden jullie in 2006, de periode van het sektarisch geweld, met de dood bedreigd. Jullie verhuisden vervolgens naar Zafarani, waar u tot en met uw vertrek woonde.

Na het vervullen van uw secundaire onderwijs, studeerde u aan de Taalfaculteit van de Universiteit van Bagdad. U studeerde Engels. Toen u in uw derde jaar zat, leerde u R. A. J. kennen, met wie u in 2013 een geheime relatie begon. In het jaar 2014 studeerde u af. U probeerde werk te vinden, maar slaagde hier niet in en spendeerde de meeste tijd thuis door of met vriendinnen. Na uw afstuderen kreeg u verschillende huwelijksaanvragen, die u telkens weigerde. U wilde niet trouwen omdat u vreesde dat ontdekt zou worden dat u geen maagd meer was. Begin 2017 vroeg u een Schengenvisum aan, met als doel te toenemende druk die uw familie op u uitoefende om te huwen te ontvluchten. U gaf uw paspoort aan A. A., een kennis van uw zus A., die visums in orde bracht tegen betaling. Hij vroeg een visum aan, maar wou enkel uw paspoort terug geven indien u 6000 USD zou betalen. U had het hoge bedrag dat hij vroeg niet en liet uw paspoort bij hem.

U bleef R. A. J. ontmoeten. Hij vertelde u dat hij met u zou trouwen. In juni 2018, op het moment dat u bij uw zus A., die in Nasriyah woonde op bezoek was, ontdekte u dat u zwanger was. U bracht uw vriend R. hier telefonisch van op de hoogte. Het kwam tot een hevige discussie. Uiteindelijk verklaarde R. dat u geduld moest hebben en dat hij met zijn familie langs zou komen om uw hand te vragen. Na dit telefonisch gesprek kon u R. echter op geen enkele manier meer bereiken. U en uw zus beslisten dat het het beste voor u zou zijn om het land te verlaten. Jullie contacteerden een smokkelaar die u ontmoette bij uw zus in Nasriyah op 12 juli 2018. Hierna keerde u terug naar Bagdad.

Op 17 juli 2018 nam u een taxi naar de luchthaven van Bagdad. Daar werd u opgewacht door de smokkelaar. Hij gaf u een paspoort op naam van een zekere 'S. M.' van wie hij beweerde dat het zijn vrouw was. Jullie vlogen naar een voor u onbekende luchthaven. Vandaar reisden jullie met de wagen tot België. Op 30 juli 2018 diende u voor de eerste maal een verzoek in tot internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

Twee of drie dagen nadat u in het opvangcentrum verbleef, werd u opgebeld door uw zus A.. Ze vertelde u dat zij telefoon had gekregen van jullie ouders, die gezegd hadden dat zij u zouden vermoorden indien u was weg gelopen met iemand anders.

De situatie in het opvangcentrum was erg moeilijk voor u. U contacteerde S., een oude schoolvriendin van u. Zij kwam langs bij u in het centrum samen met haar broer R. M. K. A. A. (CGVS 14/11919, O.V. 7.868.345). R. was eerder getrouwd en nadien gescheiden in Irak. R. heeft twee zonen uit zijn eerste huwelijk. S. vertelde u dat R. op zoek was naar een vrouw om voor zijn kinderen te zorgen. Na enige bedenktijd stemde u in. Op 8 augustus 2018 trouwde u religieus met R.. Op 5 maart 2019 werd uw zoon A. R. M. geboren.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Irakese identiteitskaart, uw universitair diploma, de geboorteakte van A. en de akte van erkenning van A. door uw huidige man R..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw familie omdat u zwanger bent geworden van een man waarmee u niet getrouwd was.

U kan echter niet aantonen dat u bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 paragraaf 2 a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig.

Het beeld dat u van uw familie ophangt is niet eenduidig. Enerzijds blijkt dat uw familie redelijk progressief en vrouwvriendelijk is. Uzelf mocht na het vervolledigen van uw secundaire onderwijs Engels studeren aan de Taalfaculteit van de Universiteit van Bagdad. Uw moeder studeerde voor lerares en werkte als bediende voor het Ministerie van Industrie. Uw zus A. werkt als ingenieur voor het Ministerie van Industrie. Uw zus R. is arts. Uzelf verklaarde dat uw twee zussen op traditionele manier huwden. Uw oudste zus ging met het huwelijk akkoord. Uw zus R. werd door uw familie overtuigd om toch in te gaan op het huwelijksaanzoek dat ze kreeg. Zij scheidde echter van haar man, op aandringen van uw vader, omwille van huiselijk geweld. Na haar scheiding leefde zij bij jullie ouders thuis (CGVS p. 4). In het jaar 2014 studeerde u af. Na uw afstuderen probeerde u werk te vinden. U slaagde er echter niet in om een job te vinden en hielp bijgevolg uw moeder met het huishouden. U sprak overdag eveneens af met vriendinnen (CGVS p. 6-7). Uit geheel aan bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uzelf door uw veel vrijheid werd gegeven uw eigen keuzes te maken. Uzelf verklaarde bovendien een goede relatie met uw ouders en uw zussen te hebben gehad. Enkel met uw broers A. en H. zou u problemen hebben gehad omwille van uw kledij, uw gedrag of tijdens discussies over huwelijksaanzoeke. Uw oudste broer A. zou een zeer strikt religieus persoon zijn. Ondanks dit feit verklaarde u aanvankelijk dat uw twee zussen geen problemen met uw broers zouden hebben gehad in het verleden. Toen u gevraagd werd hoe dit kwam, paste u echter uw verklaringen aan en zei u dat uw tweede oudste zus wel problemen had met uw broer (CGVS p. 5). Het is echter zeer opmerkelijk dat u dergelijke weifelende verklaringen aflegt omtrent de relaties binnen uw gezin. Dit doet dan ook vermoeden dat u een ander beeld van uw familie probeert voor te houden. Hoe dan ook lijkt uw ouders er naar Iraakse normen vrij progressieve standpunten op na te houden, waardoor er al vraagtekens kunnen worden geplaatst bij uw bewering dat zij het zouden hebben toegestaan dat in Irak fysiek werd mishandeld door uw broer of dat u nu het slachtoffer zou worden van een eremoord.

Verder beweerde u begin 2017 een visum te hebben aangevraagd omdat het idee Irak te verlaten reeds toen in uw gedachten speelde. U zou in die periode 'onder druk zijn gezet' door uw familie om te trouwen en vreesde vermoord te worden indien ontdekt werd dat u geen maagd meer was. Uit uw verklaringen kan echter niet afgeleid worden dat u niet op de steun van uw ouders kon rekenen wat betreft de huwelijksaanzoeke. Toen u in Irak woonde gebeurde het drie tot vier keer dat er iemand langs kwam om uw hand te vragen. Uw broers zouden met u discussiëren en geprobeerd hebben u het voorstel te laten aanvaarden. Ze vroegen u waarom u de huwelijkskandidaten weigerde. Uw ouders zouden echter telkens tussen zijn gekomen en hen hebben gezegd dat zij u tijd moesten geven, hoewel zijzelf ook graag een snel antwoord van u kregen en het moeilijk konden begrepen dat u thuis bleef wonen na uw afstuderen. Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat uw ouders u verplichtten of zwaar onder druk zetten te huwen. Het laatste van de huwelijksaanzoeke was dat van uw neef. Dat dateerde van begin of midden 2017. Nadien woonde u nog gewoon een jaar thuis (CGVS, p. 13). Indien uw ouders u daadwerkelijk zo graag zouden uithuwelijken, lijkt het echter weinig waarschijnlijk dat ze u na uw afstuderen nog vier jaar thuis zouden laten wonen, waarbij u telkens de vrijheid werd gelaten om voorgestelde huwelijkskandidaten te weigeren. U kan dan ook niet aannemelijk maken dat u van uw ouders geen steun zou krijgen op dit vlak. Het feit dat u enerzijds verklaart een visum aan te vragen omdat u door uw familie onder druk gezet werd om te trouwen, terwijl dit echter uit uw verklaringen niet blijkt, doet dan ook vermoeden dat u een incorrect beeld over uw familie probeert te schetsen. Het feit dat uw verklaringen omtrent de houding van uw familie ten opzichte van een potentieel huwelijk niet overtuigen, doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat er inconsistenties zijn tussen de verklaringen die u aflegde op de DVZ en op het CGVS omtrent het feit of uw familie al dan niet op de hoogte zou zijn van uw problemen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat uw familie in Irak op de hoogte was van uw zwangerschap en uw problemen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Na uw gehoor op de DVZ stuurde uw advocaat echter een mail waarin zij verklaarde dat er fouten waren gebeurd tijdens het overlopen van de CGVS vragenlijst. In deze mail verklaarde zij dat u niet bevestigd zou hebben dat uw familie op de hoogte was van uw probleem en dat uw familie niet op de hoogte werd gebracht door uw zus (zie mail

5/2/2019). Bij aanvang van uw gehoor op het CGVS verklaarde u eveneens dat er fouten gebeurden op de DVZ. Zo zou uw familie niet op de hoogte zijn van het feit dat u Irak had verlaten (CGVS p. 2). Uw familie zou verder niets weten over uw verdwijning, over de reden van uw vertrek, over uw zwangerschap of uw huwelijk (CGVS p. 14, 16). Hoewel u zelf aanhaalde dat er fouten gebeurden tijdens uw gehoor op de DVZ, dient opgemerkt te worden dat deze verklaringen simpelweg niet kunnen overtuigen. Er dient immers verwezen te worden naar het DVZ verslag, waar u uitdrukkelijk werd gevraagd of uw familie al dan niet op de hoogte was van uw zwangerschap, waarop u verklaarde -"Toen ik in Irak was niet maar nu zeker wel". Gevraagd dit te verklaren vertelde u dat uw zus u had gezegd dat uw familie nu wel op de hoogte zou zijn van uw problemen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat uw antwoorden op beide bijvragen die u werden gesteld tot tweemaal toe verkeerd vertaald of geïnterpreteerd zouden zijn geweest. De post factum aanpassing van uw verklaringen bij de DVZ overtuigt dan ook niet. Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde omtrent een kernelement uit uw relaas doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Ten slotte dient gewezen te worden op het feit dat u inconsistente verklaringen aflegde over het verloop van de verschillende gebeurtenissen die plaatsvonden na uw aankomst in België. Bovendien is de chronologie van deze gebeurtenissen in het licht van uw voorgehouden relaas weinig aannemelijk. Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt dat u de dag na uw aankomst in België een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend. U verklaarde immers om 12 uur 's middags te zijn vertrokken in Bagdad. U zou eerst naar Turkije zijn gevlogen en na 2 of 2,5 uur in transit te hebben doorgebracht stapte u op het vliegtuig naar Europa. 's Avonds kwam u aan in een voor u onbekende luchthaven. Na een lange rit arriveerde u diep in de nacht bij een familie die de smokkelaar kende. De volgende ochtend om 6 uur kwam de smokkelaar u halen om u te brengen naar de plaats waar u asiel moest aanvragen (CGVS p. 7-8). Uw verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd op 30 juli 2018, wat zou willen zeggen dat u 29 juli vertrok. In het opvangcentrum leerde u uw huidige man R. kennen. U zou met R. zijn gehuwd ongeveer drie a vier weken na uw eerste kennismaking. Echter blijkt uit andere verklaringen die u aflegde dat u vertrok uit Bagdad en toekwam in België op 17 juli 2018 (DVZ verklaringen nr. 37 p. 13, CGVS p. 7). Gezien u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 30 juli 2018 zou dit willen zeggen dat u nog twee weken in België verbleef zonder dat er enige wettelijke opvang voorzien werd en zou u zich twee weken langer hebben moeten behelpen, in plaats van te worden opgenomen in een centrum. Gezien u als alleenstaande vrouw uit Irak vertrok kan dan ook verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen omtrent de duur van de periode die u in België verbleef vooraleer u opvang genoot.

Het feit dat u hier geen consistente verklaringen over aflegt doet dan ook vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over uw aankomst in België en de omstandigheden waarin u in België verbleef (waar en bij wie) vooraleer u een verzoek tot internationale bescherming indiende. Uw verklaringen dat er drie tot vier weken tussen uw kennismaking en uw trouw met R. zaten overtuigen evenmin. U zou R. hebben leren kennen in het opvangcentrum. Er dient echter opgemerkt te worden dat er pas opvang wordt voorzien voor personen op de vlucht, na het indienen van een verzoek tot internationale bescherming. U diende uw verzoek tot internationale bescherming in op 30 juli 2018, terwijl u op 8 augustus 2018 met R. trouwde (CGVS p. 6, DVZ nr. 15a, p. 7). Er dient dan ook opgemerkt te worden dat er geen drie tot vier weken tussen jullie eerste kennismaking en trouw zaten, maar nauwelijks meer dan een week. Deze vaststelling doet wederom vermoeden dat u niet de waarheid spreekt over de gebeurtenissen die zich hebben plaatsgevonden na uw aankomst in België en dat u bepaalde feiten, met betrekking tot de manier waarop uw reis vanuit Irak en aankomst en ontvangst in België werden geregeld, en mogelijk ook het moment dat u in België bent aangekomen, verborgen wilt houden voor de Belgische asielinstanties.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat het zeer opmerkelijk en in het licht van de door u voorgehouden verklaringen weinig geloofwaardig is dat u daadwerkelijk zo snel bent getrouwd met uw huidige man R.. U verklaarde R. te hebben leren kennen op het moment dat u nog in het asielcentrum verbleef, waaruit dan ook kan afgeleid worden dat u R. voor het eerst ontmoette na uw verzoek tot internationale bescherming op 30 juli 2018. Uw administratief dossier bevat een poststuk waaruit blijkt dat u uw adres reeds liet veranderen naar de J.B. in E., op het adres van R. M. A. A., op 2 augustus 2018. Dit is nauwelijks 3 dagen na het indienen van uw verzoek tot internationale bescherming. U trouwde met R. op 8 augustus 2018, weinig meer dan een week nadat u uw verzoek tot internationale bescherming had ingediend. R. zou op zoek zijn naar een vrouw voor zijn kinderen en zou op de hoogte zijn van uw eerdere relatie en problemen. Hij zou geen problemen hebben gemaakt van het feit dat u op dat moment zwanger was van een andere man. U stemde toe met R. te huwen omdat hij zeer lief en vriendelijk was, u steeds hielp indien u hulp nodig had, stabiliteit wou hebben in uw leven en hier niemand anders had om voor u te zorgen (CGVS p. 15-16).

Gezien u zich in Irak steeds verzette tegen het idee van een huwelijk gearrangeerd door uw familie en u zelf een liefdesrelatie aanging met uw eerste vriend R., met wie u gedurende vijf jaar een relatie had en tot en met juni 2018 samen was, lijkt het absoluut niet geloofwaardig dat u eens in België, amper twee maand na de beëindiging van uw eerste relatie, op luttele dagen tijd de beslissing zou nemen te trouwen omwille van het feit dat u zorg en stabiliteit in uw leven nodig had met iemand die u op dat moment amper kon kennen.

Geheel aan deze vaststellingen doen dan ook vermoeden dat de reden waarom u Irak verliet niet de vrees met betrekking tot uw familie was, maar de intentie om in België in een vooraf gearrangeerd huwelijk te treden. U kan dan ook geen vrees met betrekking tot uw familie geloofwaardig maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.*

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid.

Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten bevatten louter persoonsgegevens die geen ander licht werpen op voorgaande conclusie. Uw Irakese identiteitskaart en diploma bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. De geboorteakte en erkenningsakte van A. tonen aan dat uw huidige man uw zoon A. R. M. A. A. erkend heeft als zijn zoon, maar vormen geenszins een bewijs van de bewering dat uw zoon A. geboren zou zijn uit een geheime relatie met uw - beweerde - eerste vriend R..

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u religieus getrouwd bent met A. A., R. M. K. (CGVS 14/11919, O.V. 7.868.345), een Iraaks staatsburger die de vluchtelingenstatus heeft gekregen in België en die ook uw kind heeft erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Het verzoekschrift, ingediend op 25 juli 2019, strekt in hoofdorde tot de hervorming van de bestreden beslissing en toekenning van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in ondergeschikte orde tot hervorming en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en in uiterst ondergeschikte orde tot vernietiging van de bestreden beslissing en het bevelen van aanvullende onderzoeksmaatregelen aan het CGVS.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus voert de verzoekster een enig middel aan afgeleid uit:

- Schending van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen;
- Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2 en 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (" *Vreemdelingenwet* ");
- Schending van artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet inzake de motiveringsplicht;
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid;
- Schending van het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- Schending van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidbeginsel;
- Schending van artikelen 3, 5 en 14 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoekster zet, wat betreft de motivering in de bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus het volgende uiteen.

Wat betreft het niet eenduidige beeld dat verzoekster van haar familie zou ophangen volgens de bestreden beslissing en de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen hierover stelt verzoekster dat "het feit dat verzoekster studies heeft gestart en een zekere bewegingsvrijheid heeft, betekent hoegenaamd niet dat zij op alle gebieden van het leven vrij kan beschikken, en in het bijzonder wat betreft haar seksuele vrijheid. Irak is inderdaad een land waar vrouwen onder het regime van Saddam konden profiteren van de gelijkheid in het onderwijs. Vrouwen zijn zodoende even goed opgeleid als mannen. In cultureel opzicht blijven echter zowel mannen als vrouwen, maar vooral vrouwen, onderworpen aan zeer strenge patriarchale regels. De relaties tussen mannen en vrouwen zijn zeer strikt gereguleerd en relaties buiten het huwelijk zijn verboden en worden in de privésfeer streng onderdrukt. Verzoekster heeft dus nooit beweerd dat haar ouders zouden dulden dat zij een buitenechtelijke relatie had en dat zij een kind verwachtte. Het feit dat ze nooit openlijk met haar ouders over deze relatie met R. heeft gesproken, is daar het beste bewijs van. Tot nu toe is geen enkel lid van haar familie, behalve haar zus, op de hoogte van haar verhouding."

Verder stelt verzoekster dat zij niet vreesde voor een gedwongen huwelijk opgelegd door haar ouders, maar voor wraakacties vanwege haar buitenechtelijke relatie en verwijt de commissaris-generaal dat hij uit het oog verliest dat zij als gevolg van haar relatie in Irak zwanger is geraakt en dit in de Iraakse cultuur als een ernstige schande wordt beschouwd.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing opgeworpen inconsistenties tussen de verklaringen die verzoekster aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en bij het CGVS over het feit of haar familie al dan niet op de hoogte is van haar problemen stelt verzoekster dat *“zij deze fouten vóór de hoorzitting heeft vastgesteld en dus tijdig heeft vastgesteld, en trouwens deze fouten tijdens de hoorzitting voor de tegenpartij heeft bevestigd, stelt deze laatste dat deze verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Zij verklaarde echter op haar hoorzitting voor de tegenpartij dat de vragenlijst haar niet opnieuw werd voorgelezen na haar eerste hoorzitting in de IBZ: “Werden uw verklaringen voorgelezen op einde van vorig iv? Neen, was niet voorgelezen, alleen ik moest handtekening zetten”. (hoorverslag pagina 2). Onder deze omstandigheden heeft zij deze verklaringen, die op het einde van deze eerste hoorzitting niet correct waren vertaald, niet kunnen verbeteren. Deze fout kan haar dus niet worden verweten. De motivatie van de tegenpartij is dan ook onbegrijpelijk.”*

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing opgeworpen inconsistenties inzake de chronologie van gebeurtenissen na haar aankomst in België stelt verzoekster dat *“zij heeft Irak inderdaad op 17 juli 2018 verlaten en is dezelfde dag in België aangekomen. Zij vroeg op 18 juli 2018 asiel aan bij de IBZ. Op dezelfde dag werd ze overgeplaatst naar een Fedasil-centrum en werd ze uitgenodigd om zich opnieuw aan te melden op 30 juli 2018, de datum waarop haar asielaanvraag werd geregistreerd. De IBZ is al vele maanden het onderwerp van zeer veel asielaanvragen, die zodoende niet meer op dezelfde dag worden behandeld. Asielzoekers worden uitgenodigd om zich op een later datum aan te melden, wat via de IBZ-website wordt gecommuniceerd. Dit verklaart de vertraging tussen de indiening van haar aanvraag bij de asielinstanties en de behandeling van haar aanvraag. De verklaringen van verzoekster over haar ontmoeting met haar echtgenoot R. zijn, in tegenstelling tot wat tegenpartij stelt, ook consistent en samenhangend. Verzoekster heeft R. ontmoet na haar aankomst op het Fedasil-centrum op 18 juli 2018 en niet na 30 juli 2018, zoals tegenpartij stelt. Bijgevolg is de motivering van de verwerende partij onjuist en gebaseerd op een beoordelingsfout.”*

Met betrekking tot de stelling in bestreden beslissing dat de werkelijke reden voor verzoeksters komst naar België een vooraf gearrangeerd huwelijk was en het feit dat ze geen vrees met betrekking tot haar familie geloofwaardig kan maken, voert verzoekster onder meer het volgende aan:

“Overwegende dat artikel 4 van het koninklijk besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: " §1. De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheden dat hij behoort tot een kwetsbare groep (...) §3. De ambtenaar onderzoekt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze "; Dat om de geloofbaarheid van de verklaringen van verzoekster te kunnen appreciëren, men zich de vraag moet stellen of deze plausibel en coherent zijn (Handbook and Guidelines On Procedures And Criteria For Determining Refugee Status, §204);

Dat wat betreft de beoordeling van de geloofbaarheid van de verklaringen van verzoekster, dient men rekening te houden met alle omstandigheden en eigenschappen van de zaak (familiale, persoonlijke en culturele factoren); Dat tegenstrijdige of lacunaire verklaringen niet volstaan om de vluchtelingenstatus aan een kandidaat-vluchteling te weigeren; Dat, bovendien « des déclarations inexactes ne constituent pas en elles-mêmes une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas » (Handbook and Guidelines On Procedures And Criteria For Determining Refugee Status, §199) ; (Vrije vertaling: “onjuiste verklaringen zijn niet in se een reden om de vluchtelingenstatus te weigeren en de onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om de verklaringen te beoordelen met oog op alle verschillende omstandigheden van de zaak”);

Dat wat beantwoord moet worden op het moment van het onderzoek van de toekenning van de vluchtelingenstatus is de vraag of verzoekster een gegronde vrees tot vervolging heeft wegens e e n van de motieven bepaald in artikel 1A van de Conventie van Genève van 28.7.1951, nl.

- Zijn ras,
- Zijn religie,
- Zijn nationaliteit,
- Zijn politieke overtuigingen of,
- Het behoren tot een bepaald sociaal groep

Dat « Si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains » (CCE, arrêt n°24587, du 16 mars 2009, CCE, arrêt n° 72 592, du 23 décembre 2011, Pièce B.4) ». (Vrije vertaling: « alhoewel het onderzoek van de geloofwaardigheid aan de welke er normaal gezien wordt overgegaan, in principe, een noodzakelijke stap is om aan deze vraag te beantwoorden, moet men vermijden dat deze stap de vraag in zich zelf verduisterd. In geval een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of over de eerlijkheid van de verzoekster, het bestaan van deze twijfel stelt niet vrij zich in fine de vraag te stellen over de vrees vervolgd te worden dewelke aangetoond kan zijn, niettegenstaande deze twijfel, door elementen eigen aan de zaak die als vastgesteld beschouwd zijn »).

Overwegende dat « lors de l'application de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980, malgré la persistance de certaines zones d'ombre dans le récit du demandeur d'asile, il peut exister suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite, eu égard notamment à la gravité du contexte qui prévaut dans le pays » (C.C.E., arrêt n°32300, du 30 septembre 2009); (Vrije vertaling: "in toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, niettegenstaande het bestaan van enkele grijze zones in het relaas van de kandidaat-vluchteling, kunnen er voldoende indicaties bestaan over de gegrondheid van zijn vrees en, ten gevolge, het voordeel van de twijfel rechtvaardigen, gezien, o.a. de ernst van de context die heerst in het land");

Dat er in huidig beroep zal bewezen worden dat de situatie in Irak ernstig en onvoldoende verzekerd is; Dat zulke conclusie de redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteitsbeginsel schendt; Dat dit dan ook een schending vormt van haar formele motiveringsplicht; De motivatie van tegenpartij is betreffende dit punt onjuist waar zij vaststelt dat de angsten voor vervolging niet meer actueel en zelfs niet relevant zijn;

Overwegende dat het geheel van de angsten voor vervolgingen vermeld door verzoekster persoonlijk zijn en betrekking hebben op haar hoedanigheid van alleenstaande Iraakse vrouw die eervraak vrees.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de elementen waarop tegenpartij zich baseert om de juistheid van het asielverhaal te betwisten niet gegrond zijn op de geloofwaardigheid van de aangevoerde feiten en dus van de beweerde angst;

Door haar motivatieverplichting van tegenpartij, moet deze zich niet ertoe beperken om het bestaan van eventuele leugenachtige of tegenstrijdige verklaringen te bewijzen, maar wel de redenen uiteen te zetten waarvoor verzoekster haar niet heeft overtuigd dat hij met recht vreest voor vervolging of dat er ernstige redenen bestaan om te geloven dat zij een reeel risico op het lijden van ernstige schade zou oplopen als ze in haar land van herkomst zou worden teruggestuurd;

In casu is de motivatie van de bestreden beslissing niet voldoende duidelijk en begrijpelijk om aan verzoekster toe te laten te begrijpen voor welke redenen haar vrees voor vervolging in geval van terugkeer in haar land van herkomst niet vastgesteld is;

De argumenten van de motivatie zijn niet relevant en krijgen geen plausibele verklaring bij het lezen van het administratief dossier. Dat immers de motivatie van de bestreden beslissing in ruime mate van een subjectieve beoordeling geschiedt;

Bovendien is het door verzoekster geleverde verhaal van de gebeurtenissen die haar ertoe geleid hebben om een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in te dienen precies, omstandig en gedefinieerd met spontane details die toelaten te overwegen dat zij overeenstemmen met gebeurtenissen dat ze werkelijk heeft meegemaakt;

De elementen die aan huidige gevoegd worden tonen aan dat verzoekster, in geval van terugkeer in Irak, een gegronde vrees van vervolging zou ondervinden vanwege ze zwanger werd van een man waarmee ze niet getrouwd was.

Dat "indien ondanks alles er nog schaduwgebieden blijven in het verhaal van verzoekster", herinnert de Raad dat onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingclausule, de kwestie die in het stadium van de aanmerking tot het statuut van vluchteling nog op te lossen is, komt er uiteindelijk op

neer te weten of eiser redenen of niet heeft bang te zijn om vervolgd te worden ten gevolge van een van de redenen vastgesteld door het Verdrag van Genève. Indien het onderzoek van geloofwaardigheid welke gewoonlijk plaatsvindt, in regel, een noodzakelijke stap vormt om aan deze vraag te beantwoorden, moet men vermijden dat deze stap de kwestie zelf niet overschaduwet. In de gevallen er een twijfel bestaat over de werkelijkheid van zekere feiten of de eerlijkheid van eiser, stelt de verklaring van deze twijfel niet vrij zich in fine vragen te stellen over het bestaan van een vrees vervolgd te zijn die als voldoende zou kunnen worden opgesteld, niettegenstaande deze twijfel, door de elementen van de zaak die, overigens, als zeker worden genomen. In casu is de Raad van mening dat deze twijfel ten goede komt aan verzoekster". (CCE n° 144 204 van 27 april 2015) (vrij vertaling);

Bijgevolg, stelt verzoekende partij dat zij ver van haar geboorteland blijft uit angst om vervolgd te worden in de zin van artikel 1, sectie A, §2 van het Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het vluchtelingstatuut;

Dientengevolge is de bestreden motivatie van de maatregel dus kennelijk onvoldoende, niet correct en inadequaat op dit punt en dientengevolge illegaal gelet op de overwegingen aangevoerd door verzoekster ter staving van zijn verzoek tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling;

Overwegende dat, rekening houdend met de middelen zoals hierboven ontwikkeld, is verzoekster van mening dat haar de vluchtelingenstatus toegekend moet worden; Dat verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging in haar land van herkomst; Dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is; Dat verwerende partij zijn motiveringsplicht schendt; Dat, omwille de uiterst kwetsbare profiel van verzoekster, haar de vluchtelingenstatus toegekend moet worden conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoekster aan, na een theoretische uiteenzetting over de begrippen intern gewapend conflict en willekeurig geweld, met verwijzing naar de website "bodycount Iraq", dat de commissaris-generaal "een kennelijke beoordelingsfout begaat met betrekking tot de redenen voor zijn besluit en motiveert op onvoldoende wijze waarom zij van mening dat er sprake zou zijn van een daling dat een herziening van de positie van het CGVS zou rechtvaardigen". Volgens verzoekster is er integendeel "sprake van een algemene willekeurig geweldssituatie in Bagdad dat van aard is om een reële risico te doen ontstaan in hoofde van alle burgers om het voorwerp te zijn van ernstige bedreigingen tegen het leven of de persoon aan de hand van een detaillering van alle criteria onthuld door het EHRM of gebruikt door het CGVS" en dat "het dus onbetwistbaar is dat het willekeurige geweld in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet".

Verder verwijt verzoekster aan verwerende partij dat zij haar "weigeringsbeslissing baseert op informatie over de jaren 2017 en 2018 alhoewel we vandaag eind juli 2019 zijn".

Tenslotte voert verzoekster aan dat er sprake is van een intern gewapend conflict in Irak, met verwijzing naar ICRC (ICRC "Comment le terme "Conflit armé" est-il défini en droit international humanitaire ? Comité international de la Croix-Rouge (CICR), Prise de position, mars 2008) en « COI focus –Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad van oktober 2015." Verzoekster besluit hieruit dat "de vele en verschillende type aanslagen in Bagdad, de willekeurig doelwitten van de milities en het leger en het heel groot aantal maandelijkse burgerslachtoffers wel degelijk en concreet een risico aantoonde dat verzoekster "een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c° van de vreemdelingenwet, louter en alleen omwille van zijn aanwezigheid in het Iraakse hoofdstad" en dat "ten gevolge, verwerende partij de subsidiaire bescherming aan verzoekende partij niet kan ontkennen".

Verzoekster voegt volgende informatie toe onder de hoofding documentatie (stuk 3):

- 1) Actushow: « 27 femmes tuées dans des "crimes d'honneur" au Kurdistan irakien », dernière mise à jour 30-04/2019;
- 2) 4.6. Les crimes d'honneur;
- 3) Nu.nl, Islamitische Staat bereidt comeback als terreurnetwerk voor, laatste update van 30 juni 2019;
- 4) Belga, « Irak: au moins cinq morts dans une attaque suicide –à Bagdad », 15 juillet 2019;
- 5) Iraq body count, "Documented civilian deaths from violence", van 2019;

- 6) CNews, « *Au moins 8 morts dans un attentat suicide à Bagdad* », van 09/05/2019;
- 7) Figaro avec AFP, « *Bagdad : deux morts dans un attentat suicide contre une mosquée* », van 21/06/2019;
- 8) AFP, « *Tir de roquette sur la Zone verte à Bagdad, siège de l'ambassade américaine* », van 19 mai 2019.

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het EASO Country of Origin Report Iraq: “*Security Situation*” van maart 2019. In het administratief dossier werd de “*COI Focus. Irak Corruptie en documentenfraude*” van 8 maart 2016 toegevoegd.

2.2. Het juridisch kader

2.2.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollège bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen het CGVS. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna ‘Asielprocedure richtlijn’), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna ‘Kwalificatie richtlijn’) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak “*M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*” heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn.

Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, arrest van 22 november 2012, C-277/11, M.M., par. 66)

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, arrest van 22 november 2012, C-277/11, MM, par. 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*.

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Zij is een sjjiitische moslima van Arabische origine die sinds 2003 met haar familie in Bagdad woonde tot haar vlucht uit Irak in 2018. Terwijl haar familie verschillende pogingen ondernam om haar uit te huwelijken, die telkens werden geweigerd door verzoekster, had zij een geheime relatie met een man, die ze had leren kennen toen ze het derde jaar aan Taalfaculteit van de Universiteit van Bagdad volgde. Nadat verzoekster ontdekt had in juni 2018 dat zij zwanger was geworden, kreeg ze een hevige discussie met hem. Hoewel hij beloofd had bij haar familie te zullen langskomen om haar hand te vragen, kon zij hem nadien niet meer bereiken. Daarop besliste ze samen met haar zus dat het best was voor verzoekster om het land te verlaten. Op 17 juli 2018 nam ze, via een smokkelaar, het vliegtuig op de luchthaven van Bagdad met een vals paspoort naar een voor verzoekster onbekende luchthaven vanwaar ze doorreisde per auto naar België. Op 30 juli 2018 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 augustus huwde verzoekster religieus met een Iraakse staatsburger die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in België en haar kind ook heeft erkend.

2.3.2. Na grondige analyse van het administratief dossier en de verklaringen van verzoekende en verwerende partij ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de bestreden beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat de identiteit, nationaliteit, herkomst en religieuze overtuiging van verzoekster niet betwist worden door verwerende partij. Verzoekster legt een originele identiteitskaart voor, waarvan de authenticiteit niet in twijfel is getrokken door verwerende partij of de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad ziet geen elementen in het administratief dossier die tot een andere conclusie zouden kunnen leiden. De identiteit, afkomst, nationaliteit en religieuze overtuiging van verzoekster worden dan ook als vaststaand beschouwd door de Raad.

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan het asielrelaas van de verzoekster aangezien haar verklaringen omtrent de houding van haar familie ten opzichte van een potentieel huwelijk niet overtuigen; vermoed wordt dat zij een incorrect beeld van haar familie tracht te schetsen. Bovendien legt ze, volgens de commissaris-generaal, inconsistente verklaringen af bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot de vraag of haar familieleden op de hoogte zijn van haar zwangerschap. Ter terechtzitting volhardt het CGVS in de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaringen hieromtrent inconsistent zijn en voegt er aan toe dat indien de hypothese wordt aanvaard dat de familie niet op de hoogte is van de reden van haar vertrek uit Irak, er ook geen actuele vrees kan bestaan.

Verzoekster stelt dat het feit dat zij studies heeft gestart en een zekere bewegingsvrijheid heeft, niet betekent dat zij op alle gebieden van het leven vrij kan beschikken en in het bijzonder wat betreft haar seksuele vrijheid. Zij stelt nooit beweerd te hebben dat haar ouders zouden dulden dat zij een buitenechtelijke relatie had en dat zij een kind verwachtte en dat zij niet vreesde voor een gedwongen huwelijk door haar ouders maar voor wraakacties vanwege haar buitenechtelijke relatie. Ter terechtzitting benadrukt verzoekster dat een buitenechtelijke relatie en zwangerschap een groot taboe zijn in Irak en dat dit ook in progressieve families niet aanvaardbaar is.

De Raad stelt, met de commissaris-generaal, vast dat er vragen kunnen worden gesteld bij verzoeksters bewering dat haar ouders zouden hebben toegestaan dat in ze in Irak fysiek werd mishandeld door haar broer of dat zij nu het slachtoffer zou worden van een eremoord. Uit de verklaringen van verzoekster met betrekking tot het opleidingsniveau van haar ouders en de manier waarop zij reageerden op haar herhaaldelijke weigering om te huwen met voorgestelde partners (gehoorverslag CGVS, p. 5), blijkt inderdaad dat haar ouders er naar Iraakse normen vrij progressieve standpunten lijken op na te houden.

De argumenten in het verzoekschrift en ter terechtzitting met betrekking tot deze aspecten van de motivering van de bestreden beslissing zijn allerminst overtuigend nu zij voornamelijk bestaan uit theoretische uiteenzettingen over de manier waarop asielinstanties in het algemeen de beoordeling van geloofwaardigheid van verzoekers moeten onderzoeken, met verwijzing naar het UNHCR "*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en algemene stellingnames inzake de Iraakse cultuur en het feit dat "*noch haar familie noch haar gemeenschap deze schande kon tolereren*". Ook het vermoeden van het CGVS dat de intentie om in België in een vooraf gearrangeerd huwelijk te treden, eerder dan de vrees met betrekking tot haar familie de reden was om Irak te verlaten, wordt als dusdanig niet weerlegd door verzoekster.

De Raad is van mening dat de snelheid waarmee verzoekster een religieus huwelijk aanging met haar huidige partner, inderdaad relevant kan zijn bij de beoordeling van de algemene geloofwaardigheid van het verzoek. Daar waar verzoekster kan gevolgd worden waar zij stelt dat het verzoek om internationale bescherming werd gedaan op 18 juli 2018, en niet op 30 juli 2018 zoals verkeerdelijk gesteld in de bestreden beslissing, en haar verklaringen wat betreft het ogenblik waarop zij haar huidige partner leerde kennen strikt genomen niet inconsistent zijn, doet dit niets af aan het onwaarschijnlijke karakter van haar verklaringen aangaande het toevallige karakter van haar ontmoeting met haar op dat ogenblik toekomstige echtgenoot. Ter terechtzitting erkent het CGVS dat de bestreden beslissing een materiële fout bevat met betrekking tot de datum waarop het verzoek om internationale bescherming werd gedaan, maar benadrukt dat de conclusie dezelfde blijft, met name dat verzoekster geen duidelijk beeld geeft van haar verleden in Irak en dat ook hiermee het vermoeden dat een vooraf gearrangeerd huwelijk met haar huidige partner de werkelijke reden voor haar vertrek uit Irak is, niet wordt weerlegd.

Gezien de universitaire opleiding die verzoekster heeft genoten, die toch een zekere mate van zelfstandigheid veronderstelt, haar verzet tegen voorstellen voor huwelijken in Irak en de persoonlijke ervaring met haar relatie in Irak, roept de snelheid waarmee ze instemt in een religieus huwelijk met een persoon die ze nooit eerder had ontmoet, roept ook bij de Raad ernstige vragen op. De stelling dat ze stabiliteit zou hebben in haar leven en hier verder niemand had die voor haar kan zorgen, overtuigt niet als verklaring en strookt niet met hogervermeld profiel van een zelfbewuste vrouw uit een redelijk progressief gezin.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster haar verklaring dat zij en haar zoon zullen vermoord worden door haar familie (gehoorverslag CGVS, p. 16) omdat zij zwanger was geworden van een man waarmee ze niet getrouwd was, niet aannemelijk kan maken. Volgens haar eigen verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS blijkt dat haar relatie met haar ouders goed was en dat zij tussenkwamen in een dispuut met haar broer die er op aandrong dat zij een huwelijksaanzoek zou aanvaarden. Bovendien is niet aangetoond dat haar familie op de hoogte is van haar relatie buiten het huwelijk in Irak, en is haar zontje ondertussen erkend door de Irakese man waarmee ze onmiddellijk na aankomst een religieus huwelijk heeft gesloten en draagt dit kind zijn naam. De door verzoekster neergelegde persartikels "*met betrekking tot in Irak gepleegde eremisdrijven wegens als immoreel beschouwde gedragingen*" volstaan niet om een gegronde vrees voor vervolging omwille van een buitenhuwelijkse relatie aan te tonen in hoofde van verzoekster. De twee artikelen die theoretisch relevant zouden kunnen worden geacht met betrekking tot haar verzoek om de vluchtelingenstatus te bekomen, met name "*Actushow: 27 femmes tuées dans des "crimes d'honneur" au Kurdistan irakien, dernière mise à jour 30-04/2019*" en "*4.6. Les crimes d'honneur*", hebben betrekking op Iraaks Kurdistan enerzijds, de algemene situatie met betrekking tot eremisdrijven in verschillende landen, maar niet Irak anderzijds en hebben geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie.

Verzoeksters verklaring ter terechtzitting dat haar ouders een klacht zouden hebben neergelegd met betrekking tot haar verdwijning en dat drie vriendinnen van verzoekster hierover zouden zij ondervraagd door de politie in oktober 2019, is niet van aard om de conclusie dat haar verklaringen ongeloofwaardig zijn, om te buigen. De Raad stelt vast dat verzoeksters bewering niet ondersteund wordt door enig begin van bewijs, terwijl het niet duidelijk is waarom, indien dergelijke klacht zou zijn neergelegd, de politie pas anderhalf jaar na verzoeksters vertrek uit Irak haar vriendinnen hierover zou verhoren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op basis van draagkrachtige motieven tot de vaststelling komt dat verzoekster geen vrees voor vervolging met betrekking tot haar familie geloofwaardig kan aantonen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar ras, godsdienst, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

2.4.2. Beoordeling

Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde aan de Raad de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal, op basis van dezelfde motieven op grond waarvan de vluchtelingenstatus werd geweigerd, tot de conclusie dat verzoekster niet kan aantonen dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet zou lopen. Vervolgens stelt de commissaris-generaal dat verzoekster geen reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar het EASO “Country of Origin Report Iraq: Security Situation” van maart 2019.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest *Elgafaji* het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties: (i) de situatie waar er “zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ, arrest van 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ, arrest van 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en (ii) de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ, arrest van 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Met betrekking tot artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende.

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd.

Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Wat de algemene veiligheidssituatie in Irak betreft, stelt de Raad op basis van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier het volgende vast. Uit het EASO “*Country of Origin Report Iraq: Security Situation*” van maart 2019 blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied vanwaar zij afkomstig is.

Gezien verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al- Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya. De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Uit hetzelfde EASO rapport volgt ook dat er een gevoelige daling is van het aantal burgerslachtoffers in Bagdad sinds 2015 (3.727 dodelijke burgerslachtoffers 2015; 398 in 2018) en dat verschillende bronnen een algemene daling van het aantal gewelddadige incidenten noteren in Bagdad in 2018. ISIS activiteit is min of meer verdwenen in de stad zelf en is gedaald in de omliggende gebieden. Het overgrote deel van het geweld in Bagdad in 2018 was volgens het Institute for the study of War (ISW) 'politiek geweld' en bestond gewoonlijk uit politieke intimidatie en gerichte aanslagen tussen Shia in de context van de regeringsvorming na de verkiezingen van mei 2018. Ook andere bronnen geven aan dat het geweld in Bagdad bijna allemaal persoonlijk, gericht en crimineel van aard is en veelal tot doel heeft burgers te intimideren die de actoren van het geweld willen verdrijven, zoals politieke opposenten, mensen van een andere sekse of etniciteit, of omwille van de levensstijl van de betrokkene of diens vroegere betrokkenheid in het gewapend conflict (EASO, p. 77-78).

De Raad stelt vast dat de landeninformatie toegevoegd aan het verzoekschrift door de verzoekster (zie stuk 3 - documenten) niet van die aard is dat zij aantoont dat de beoordeling van de graad van willekeurig geweld in de provincie Bagdad in de bestreden beslissing niet langer actueel is of dat dit laatste door de beschikbare landeninformatie gestaafd wordt.

De geciteerde documenten toegevoegd aan het verzoekschrift zijn weliswaar van recente datum (mei en juni 2019) maar bevatten naar het oordeel van de Raad geen informatie die de beoordeling door de commissaris-generaal van de mate van willekeurig geweld in de provincie Bagdad ontkracht. De uittreksels uit artikelen gepubliceerd op nu.nl waarschuwen voor "een comeback" van Islamitische staat als terreurnetwerk in Syrië en Irak en waarschuwen voor een "uitputtingsoorlog" maar zijn beschouwend van aard en bevatten een inschatting van mogelijke toekomstige ontwikkelingen in ondermeer Irak door een aantal experts eerder dan een betrouwbare analyse van de actuele situatie in Irak, laat staan de provincie Bagdad. De geciteerde informatie van Iraq Body Count geeft ondermeer een overzicht van het aantal dodelijke burgerslachtoffers door geweld tussen 2003 en 2019, en bevestigt de stelling van de commissaris-generaal dat dit aantal vanaf 2017 sterk beginnen dalen is. De twee hoger geciteerde artikels over eremisdrijven tegen vrouwen hebben zoals gezegd betrekking op Iraaks Kurdistan enerzijds, de algemene situatie met betrekking tot eremisdrijven in verschillende landen, maar niet Irak anderzijds en zijn dus niet relevant.

De Raad deelt de beoordeling van de commissaris-generaal dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is en meent, na analyse van de voorgelegde landeninformatie, dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden tot de vaststelling komt dat er *"in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."*

Op basis van deze informatie komt de Raad, tot de vaststelling dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals gedefinieerd in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt ook geen elementen aan die aantonen dat zij omwille van haar specifieke omstandigheden en persoonlijke kenmerken blootgesteld zou zijn aan een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolgd van het willekeurig geweld. De door de commissaris-generaal geciteerde landeninformatie toont aan dat de soennieten in Bagdad een groter gevaar lopen om slachtoffer te worden van geweld door sjiietische militieën dan sjiieten, wat niet wordt ontkracht door bovenvermelde informatie gehecht aan het verzoekschrift. De Raad acht het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig met betrekking tot verzoeksters vrees om het slachtoffer te worden van een eremoord om de redenen die hoger werden uiteengezet.

Dit element kan dan ook niet nuttig worden ingeroepen door verzoekster om aan te tonen dat zij omwille van haar specifieke omstandigheden blootgesteld zou zijn aan een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook uit de landenformatie in het administratief dossier kunnen geen elementen worden afgeleid waaruit zou blijken dat de persoonlijke omstandigheden van verzoekster als dusdanig ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad.

Verder voert verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aan met betrekking tot de weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad er op dat de bevoegdheid van de CGVS beperkt is tot de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de door verzoekster ingeroepen schending van artikelen 5 en 14 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoekster deze bepalingen citeert maar niet concreet aangeeft op welke manier de bestreden beslissing de geciteerde bepalingen zou schenden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De schending van geciteerde artikelen wordt niet aangetoond.

2.4.3. Vervolgens moet onderzocht worden of verzoekster omwille van haar individuele situatie, met name omwille van persoonlijke kenmerken en omstandigheden, een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omdat zij specifiek wordt geïsoleerd dan wel aan verhoogd risico op ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld wordt blootgesteld.

De Raad kan hier volstaan met te verwijzen naar de analyse in punt 2.3.1. van dit arrest van verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar relatie in Irak en zwangerschap en de manier waarop zij haar man, waarmee ze een religieus huwelijk afsloot onmiddellijk na aankomst in België; die op verschillende aspecten ongeloofwaardig werden geacht. Met name kan verzoekster, gezien de goede relatie die zij heeft met haar ouders, haar opleidingsniveau en het relatief progressieve milieu waarvan zij afkomstig is, geen reëel risico aantonen te zullen worden onderworpen aan de doodstraf of foltering of aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b).

2.5. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat zij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt de Raad vast dat dit verder niet wordt toegelicht in het verzoekschrift en niet wordt aangegeven op welke manier deze bepalingen geschonden zijn door de bestreden beslissing. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De schending van geciteerde artikelen wordt niet aangetoond.

2.6. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voor zover verzoekster de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en het beginsel van behoorlijk bestuur, is dit middel onontvankelijk, in zoverre verzoekster doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan diegene die specifiek genoemd zijn in het verzoekschrift, aangezien zij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Evenmin blijkt dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet die door de Raad niet kan worden hersteld. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET